

MIHÁY BODÓ

La Johanna Minder Jordà, filla de pare hongarès i mare catalana (de Campdevàrol), de 32 anys i llicenciada en Història de l'Art per la UB, deixa La Rambla i posa l'intermitent a la dreta, cap al carrer Pintor Fortuny, per dirigir el seu Hyundai i10 de color blau elèctric directament a l'aparcament de pagament: a tres quarts de dotze del migdia d'un dilluns, el 27 de juny del 2016, per ser més exactes, és sabut per tothom, i també per la nostra protagonista, que no cal perdre el temps, en va, buscant espai lliure a la zona blava del barri gòtic de Barcelona. Molt a prop d'allà, hi ha el Museu d'il·lusions, on els efectes òptics que hi pots experimentar són *espectaculars i inoblidables, tot el contrari dels incoherents i vergonyosos resultats electorals de les generals del dia anterior, del 26J*, segons la Johanna. Tornaria a visitar el museu, però d'aquí a un quart d'hora, a les dotze, ha quedat a l'emblemàtica Granja Dulcinea, al número 2 del carrer Petritxol, amb l'artista de Budapest, resident a la ciutat comtal des de fa més de vint anys, Miháy Bodó; l'objectiu és fer-li una entrevista per a la revista digital gironina www.bonart.cat, amb la qual la jove col·labora periòdicament.

Amb pas accelerat, i amb un pessigolleig suau a les parets del cor, la noia, molt atractiva, d'ulls foscos intensos i dolços, surt a peu del carrer Pintor Fortuny, creua La Rambla i baixa escassos metres fins a trobar Portaferrixa a l'esquerre. Un cop aquí, en el segon carrer a la dreta, després del d'en Roca, apareix la placa que indica la seva destinació: Petritxol. I, un parell de minuts més tard, el cambrer aparentment més jove de l'emblemàtica i concorreguda xocolateria, vestit amb l'elegant i seriós uniforme del local, armilla negra, pantalons del mateix color i camisa blanca de màniga llarga, li assenyala, al primer pis, l'única taula buida que els queda. La Johanna envia immediatament un *whatsapp* a Bodó per indicar-li que es troba asseguda just al costat de la barana de color caova, des d'on es veu esplèndidament el taulell ovalat marró de la planta baixa, els rombes del mosaic hidràulic original, la porta d'entrada, de fusta amb vidres transparents decorats amb una sanefa recta i un triple cercle blanc al mig, i tota la resta d'objectes que decoren l'entrada de l'establiment. En aquest precís instant, hi entra un home d'uns cinquanta i tants anys, subtilment seductor, amb cabell llis i llarg fins a l'inici de les espatlles, clenxa al mig, ulleres rodones de marc metàl·lic prim i negre, *foulard* gris de ratlles blanques amb doble nus al coll, camisa blau cel llisa i ampla a l'estil dels artistes bohemis de la Place du Tertre del

Montmartre de finals del segle dinou; amb un somriure encisador, el pintor, filòsof i enginyer civil, dirigeix la mirada cap al primer pis, on es troba amb la complicitat de la de la Johanna. Puja i saluda la noia amb dos atrevits petons a la galta, molt a prop de la comissura dels llavis, i demana al cambrer un suís amb nata i esponjosos melindros. Ella, ruboritzada, un deliciós arròs amb llet de provocadora aroma de canyella.

Amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la mort de l'escriptora Montserrat Roig, la Comissió organitzadora dels actes commemoratius, promoguda per l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, ha encarregat a Miháy Bodó la portada de la reedició de l'obra de Roig *Els catalans als camps nazis*. Minder és, curiosament, una gran apassionada de la pintura de Bodó: el va descobrir el 2013 en una exposició a la prestigiosa Sala Parés, quan aquest, des del 27 de juny al 25 de juliol, hi exposava la col·lecció *Et pictura poesis*; l'àmplia llum natural que cobreix frontalment el personatge masculí de la "Biblioteca de Babel" va hipnotitzar des del primer segon tots i cadascun dels sentits de la Johanna i les misterioses i enigmàtiques escales d'estil lleugerament *esherià* van empènyer la noia a voler aprofundir cada vegada més en l'obra i en la vida de Miháy Bodó. Ara li resulta extraordinari que es trobi justament a davant de l'artista que tant admira. Dos mesos enrere, en el moment en què *bonart.cat* li va encarregar l'article a través de dos dels membres del Consell Assessor de la revista, Carles Duarte i Joaquim Vidal, la jove va iniciar un accelerat, però fructuós, procés de recerca per internet. No li va resultar gens complicat localitzar-lo, ja que Bodó és usuari assidu de *facebook* i de seguida va respondre a la sol·licitud d'amistat i al missatge en el que la Johanna demanava concertar una entrevista amb ell. Una de les línies neuràlgiques d'aquesta trobada és la *Foire Européenne d'Art Contemporain* d'Strasbourg, del 25 al 28 de novembre del mateix 2016, a la qual participarà també Bodó.

Mentre comenten les preguntes de la posterior entrevista, "Tejút", de Rózsa Magdolna, comença a sonar en el mòbil d'ell i, quan aquest el despenja, una melosa veu femenina li diu que ja poden anar cap a la Sala Parés, galeria d'art situada a tan sols un minut, al número 5 del mateix carrer Petritxol, per on van passar noms com el de Joaquim Vayreda, Ramon Casas, Joaquim Mir, Isidre Nonell, Santiago Rusiñol o Joaquim Sunyer, entre d'altres. Minder i Bodó es miren mútuament als llavis, empesos per una barreja d'admiració, ella, i de sobtada atracció física, ell. A la Johanna Minder, el record de l'aroma de la canyella de

l'arròs amb llet li acaricia la galta amb tendresa i li murmura que haver conegut personalment Miháy Bodó potser no ha estat només una pura casualitat.

Carme Ramilo i Martínez